

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40 Ek 58/2017 z 15. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou

kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 40 Ek 58/2017 z 15. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Vec sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Sberbank Slovensko, a. s. (od 1. augusta 2017 Prima banka Slovensko, a. s.), poskytla obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], splátkový úver. K záväzku následne pristúpila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (predtým [REDAKOVANÉ]), ktorá sa stala spoludlžníkom. Za zaplatenie úveru sa na základe zmluvy o ručení č. 280 451 z 15. augusta 2008 zaručil [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Dňa 13. februára 2012 spísali spoludlžníci ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) a ručiteľia ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) pred notárkou notársku zápisnicu o uznaní dlhu a súhlase s jej vykonateľnosťou sp. zn. N 35/2012, Nz 5025/2012, NCRIs 5141/2012 (ďalej len „notárska zápisnica“), kde ako osoby povinné výslovne súhlasili, aby sa „notárska zápisnica v prípade nesplnenia ich záväzku stala vykonateľným exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017)“.

4. Spoludlžníci sa zaviazali sťažovateľke vrátiť poskytnutý úver spolu s príslušenstvom ku dňu konečnej splatnosti úveru, t. j. do 20. decembra 2012. Keďže

spoludlžníci platobnú disciplínu nedodržali, sťažovateľka iniciovala exekučné konanie, v ktorom sa domáhala vymoženía svojej pohľadávky od povinného v 1. rade [REDACTED], povinného v 2. rade [REDACTED], povinného v 3. rade [REDACTED] a od povinnej v 4. rade [REDACTED], a to na základe exekučnej notárskej zápisnice.

5. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 15 Er 864/2013-16 z 2. mája 2013 zamietnutá. Po odvolaní sťažovateľky Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 16 CoE 175/2013-80 z 30. októbra 2013 prvoinštančné rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 15 Er 864/2013-84 z 25. júla 2014 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie opätovne zamietnutá. Po odvolaní sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 15/2015-110 z 27. januára 2016 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Sťažovateľka podala proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu č. k. 16 CoE 15/2015-110 z 27. januára 2016 na ústavnom súde ústavnú sťažnosť.

7. Ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 653/2016 zo 14. februára 2017 tak, že sťažnosti nevyhovel, pričom sťažovateľka poukazuje na časť odôvodnenia, v ktorej uvádza:

„Z nevyhovujúceho nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 653/2016 vyplýva, že k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo pre nesplnenie podmienky, vyplývajúcej z exekučného titulu. Povinní v I. a II. rade totiž neboli na zaplatenie pohľadávky Sberbank Slovensko, a. s. osobitne vyzvaní, t. j. vo vzťahu k nim nebol určený čas plnenia (str. 11 nálezu).“

8. Sťažovateľka (v tom čase Sberbank Slovensko, a. s.) povinných v 1. a 2. rade listom z 10. mája 2017 vyzvala, aby jej splatnú pohľadávku uhradili najneskôr do 31. mája 2017, čím dodatočne presne a bez akýchkoľvek pochybností vymedzila čas plnenia. K úhrade pohľadávky zo strany povinných v 1. a 2. rade nedošlo, preto sťažovateľka

iniciovala nové exekučné konanie, ktoré je vedené okresným súdom pod sp. zn. 40 Ek 58/2017.

9. Sťažovateľka ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 40 Ek 58/2017 vymáha od povinných v 1. a 2. rade svoju pohľadávku na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica. Okresný súd uznesením sp. zn. 40 Ek 58/2017 zo 17. júla 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom exekúciu na návrh povinných zastavil z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Týmito skutočnosťami je podľa názoru okresného súdu prekážka *res iudicatae*, keďže v skoršom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15 Er 864/2013 sa Sberbank Slovensko, a. s., na podklade totožnej notárskej zápisnice domáhala vykonania exekúcie *inter alia* voči povinným v 1. a 2. rade, ako aj prezentovaný právny názor, že notárska zápisnica nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom z dôvodu absencie času plnenia ručiteľov.

10. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol, keďže sa stotožnil s dôvodmi zastavenia exekúcie.

11. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza:

„Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je však daná, iba ak v novom konaní ide o totožnú vec ako v skoršom právoplatne skončenom konaní Skutočnosť, že predmetom nového konania je to isté právo alebo ide o zhodných účastníkov, ešte bez ďalšieho nezakladá túto prekážku. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, t. j. nárok je založený na rovnakom právnom dôvode a vyplýva z rovnakých skutkových okolnosti“ a namieta, že v napadnutom exekučnom konaní *„išlo o odlišné skutkové okolnosti v porovnaní so skorším exekučným konaním, keďže Sberbank Slovensko, a. s. (od 1. 8. 2017 Prima banka Slovensko, a. s.) listom zo dňa 10. 5. 2017 vyzvala povinných v I. a II. rade na splnenie ich záväzku, čím dodatočne presne vymedzila čas plnenia. Sú to novo uplatňované skutkové tvrdenia, ktoré nemajú povahu skutočností, dopĺňujúcich určitý skutkový stav, ale je nutné ich charakterizovať ako skutočnosti zakladajúce nový skutkový stav.“*

12. Sťažovateľka je toho názoru, že notárska zápisnica spĺňa všetky požiadavky kladené na vykonateľný exekučný titul, ktoré jej umožňovali iniciovať nútené vymoženie pohľadávky formou exekúcie, pričom zdôrazňuje: „*Vzhľadom na prezentovanú akcesorickú a subsidiárnu povahu ručenia sa čas plnenia povinných v I. a II. rade odvíjal od porušenia platobnej disciplíny dlžníka a pristupujúceho dlžníka. Z tohto dôvodu objektívne nebolo možné vymedziť presný čas plnenia ručiteľov už v notárskej zápisnici. Preto Sberbank Slovensko, a. s., v nadväznosti na záver Ústavného súdu SR, listom zo dňa 10. 5. 2017 vyzvala povinných v I. a II. rade, aby jej pohľadávku uhradili najneskôr do 31. 5. 2017, čím dodatočne presne a bez akýchkoľvek pochybností vymedzila čas plnenia.*“

13. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces tým, že okresný súd nevykonal „*ústavne súladný výklad použitých právnych noriem, ktorý predpokladá použitie správne interpretovaných platných a účinných noriem na zistený skutkový stav veci*“.

14. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15. 11. 2018 č. k. 40 Ek/58/2017 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15. 11. 2018 sp. zn. 40 Ek/58/2017 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Okresný súd Banská Bystrica je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.“

II.

Východiskové ústavnoprávne normy, posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

23. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

24. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

25. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd porušil jej základné právo podľa ústavy, ako i právo podľa dohovoru tým, že v jej právnej veci nevykonal ústavne súladný výklad použitých právnych noriem, čím poprel ich účel a význam a jeho odôvodnenie rozhodnutia je založené na dôvodoch, ktoré popiera pravidlá formálnej a právnej logiky.

26. Ťažiskom argumentácie sťažovateľky uplatnenej v ústavnej sťažnosti je námietka, že v jej prípade nejde o existenciu prekážky *res iudicatae* a argumentuje, že predmetom nového konania je síce to isté právo a ide o zhodných účastníkov, ale jej nárok je založený na odlišných skutkových okolnostiach, keďže povinných v 1. a 2. rade listom

z 10. mája 2017 vyzvala na splnenie ich záväzku najneskôr do 31. mája 2017, čím dodatočne presne vymedzila čas plnenia. Sťažovateľka zastáva názor, že tým zároveň napravila nedostatok materiálnej nevykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

27. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu v spojení s jeho uznesením zo 17. júla 2018, kde uvádza:

„V predmetnej exekučnej veci bolo zistené, že medzi rovnakými účastníkmi (právnym nástupcom totožného oprávneného a totožnými povinnými) bolo už v minulosti vedené exekučné konanie pre vymoženie práva oprávneného na podklade rovnakého exekučného titulu. Toto predchádzajúce exekučné konanie skončilo právoplatným uznesením z dôvodu, že predložený exekučný titul - predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom pre absenciu špecifikácie času plnenia ako obligatórnej náležitosti. Uvedený rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý bol v konečnom dôsledku dôvodom zastavenia predchádzajúceho exekučného konania, nemôže byť nijako konvalidovaný, či reparovaný. Uvedené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinným tak pre túto exekúciu, ktorá je vedená medzi rovnakými účastníkmi pre vymoženie pohľadávky oprávneného na podklade rovnakého exekučného titulu, predstavuje prekážku res iudicata. Pokiaľ v totožnej už právoplatne rozhodnutej veci podal oprávnený opätovne návrh na vykonanie exekúcie, v takto začatej exekúcii nemožno pokračovať a je potrebné ju zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej vady podmienok konania v zmysle § 161 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

Námietky oprávneného ohľadom straty subsidiarity ručenia z dôvodu vyhlásených konkurzov na majetok dlžníka a pristupujúceho dlžníka z úverového vzťahu a učinenie písomných výziev na plnenie ručiteľom a s tým spojenej zmeny skutkových okolností nie sú dôvodné. S odkazom na právnu vedu a judikatúru je síce pravdou, že sa nejedná o totožnú vec ako v skoršom právoplatne skončenom konaní ak došlo k zmene skutkového stavu, učinenie písomných výziev na plnenie ručiteľom zo dňa 10. 05. 2017 však nemá na vec zásadný vplyv. A to už len s poukazom na neurčenie lehoty na plnenie dlhu po výzve

ručiteľom priamo v danej notárskej zápisnici, ktorý aspekt materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu bol právoplatne judikovaný v predchádzajúcom konaní. Z uvedeného dôvodu tak nie je negovaná nespôsobilosť predmetného exekučného titulu aj v tejto exekučnej veci.“

28. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nevykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu uvádza:

„Keďže ani v tomto exekučnom konaní nebola predložená notárska zápisnica pevne spojená so zmluvou, na ktorú sa v obsahu odvoláva (dôvod naďalej trvá), na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že došlo čiastočne k zmene skutkových okolností...“

29. Ústavný súd pripomína, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

30. Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom uznesení v spojení s uznesením zo 17. júla 2018 podrobne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so sťažnosťou sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval za správne vyhovieť návrhom povinných v 1. a 2. rade na zastavenie exekúcie pre existenciu neodstrániteľnej vady podmienok konania. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, ale napokon i zo samotného napadnutého uznesenia, okresný súd uznal, že v posudzovanom exekučnom konaní došlo k zmene skutkových okolností oproti exekučnému konaniu vedenému Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15 Er 864/2013, dospel však k záveru, s ktorým sa stotožnil i ústavný súd, že táto zmena nemá na vec zásadný vplyv s poukazom na neurčenie lehoty na plnenie dlhu po výzve ručiteľom priamo v danej notárskej zápisnici. Tento aspekt materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu bol právoplatne judikovaný v predchádzajúcom konaní a dodatočnou výzvou sťažovateľky na plnenie s určením lehoty nemôže byť reparovaný

či konvalidovaný. Z uvedeného dôvodu teda nie je negovaná nespôsobilosť predmetného exekučného titulu v posudzovanej exekučnej veci.

31. Ústavný súd považuje argumentáciu okresného súdu za dostatočnú, jasnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) a o zmene a doplnení ďalších zákonov a zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, tak vo vzťahu k posudzovaniu existencie prekážky *res iudictae*, ako i otázke materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, resp. nemožnosti jeho konvalidácie dodatočnou výzvou na plnenie jednej zo strán.

32. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu